

1. fejezet

– Senki más nem jelentkezik a Csillag születik gálaműsorra? – kérdezte az igazgatónő. Tekintete végigpásztázta a diákok kifejezéstelen arcát. – Valaki? Senki nem akar hangszeren játszani vagy énekelni? Esetleg vicceket mesélni?

A Backadal iskola aulájában üvöltött a csend. Kétszáz-huszonhárom tanuló egy emberként, lélegzetvisszafojtva figyelt. Meg sem moccantak. Nem is pisszentek.

Viktor Stenmark, a Backadal iskola sokak szerint legjelentéktelenebb, legkevésbé nevezetes diákja érezte, hogy a pániktól bizsereg a fejbőre. Alig fél perc alatt háromszor is ellenőrizte, hogy a keze rendesen be van-e szorítva a combja alá. Nem szabad jelentkeznie. Akármi történik is, az egyenesen tilos.

Az igazgatónő feszengő mosollyal pislogott, Mr. Claus, a zenetanár végignézett a lehajtott fejek tengerén.

– Ugye tudjátok, hogy ez az utolsó esélyetek? – kérdezte Mr. Claus. – A jövő héten ki kell nyomtatnom a kész programot.

– Gyerünk, fiúk, lányok! – kiáltotta Lina Davidsson a 7. D-ből. – *Valamire* biztosan képesek vagytok! Olyan nincs, hogy senki nem ért semmihez, hogy senki nem tud előadni semmit. Hiszen ez csak szórakozás! Jó móka, ilyesmi.

A Backadal iskola felsős osztályai továbbra is hallgattak. A diákok többsége valószínűleg ugyanarra gondolt, mint Viktor Stenmark: hát persze! A 7. D-s Lina Davidsson számára a Csillag születik gálaműsor valószínűleg tényleg csak szórakozás. Nyilván jó móka kiállni és egy egész teremnyi közönség előtt énekelni... ha az ember történetesen a legszebb lány az egész iskolában, ráadásul olyan hangja van, mint egy istennőnek. Ám az emberiség többi része egészen máshogy van ezzel.

Viktor érezte, hogy pattog a füle, mint húsos pirog a mikrohullámú sütőben. Pontosan tudta, mi történne, ha az egyik keze felemelkedne.

Az igazgatónő persze oda- meg vissza lenne az örömtől és rögtön áradna belőle a fecsegő lelkesedés: *Ó, naggyon, naggyon jó! Ó, de örülök! Jelentkezett valaki! Ööö... igen... te ott, abban a zöld pulóverben. Ugye jól láttam, hogy jelentkeztél?*

Mindenki feléje fordulna, és még mélyebb lenne a csend, mint addig volt. Aztán olyan csendben, amilyen

csend csak a világűrben van, Viktor meghallaná a saját hangját, és valami kártyatrükköket emlegetne. A következő pillanatban kitörne az aulát megrengető röhögés. Nővére, Gaby és az ő remek barátai felnevetnének, mire példájukat követve a többi felsőéves is gúnyos röhejre fakadna, és a tömeg együtt olyan fülsüketítően röhögne, hogy olyat a Backadal iskola falai még nem hallottak.

Persze ha ilyesmi megtörténne, soha többé nem lenne képes betenni a lábát az épületbe. Iskolát kéne váltania, és mivel a legközelebbi iskola a szomszéd városban van, ingáznia kéne. A bejárást valószínűleg nem fizetné a város oktatási bizottsága, így el kéne költöznie otthonról.

Viktor már elképzelte magát, milyen lenne egy idegen városban lakni, valami ócska melléképületben egy süket öreg nővel, aki háziköntösben botorkál a lakásban, gyakran szellent és a rengeteg macskájával beszélget.

Behunyta a szemét, amilyen erősen csak tudta, és leszorította a kezét. Akármilyen történjék is, nem mozdulhat. Nem fog jelentkezni. Lent kell tartania a kezét, bármi áron! Ha nem ezt teszi, addigi élete visszavonhatatlanul megváltozik.

– Köszönöm, hogy segíteni próbáltál, Lina – szól az igazgatónő, aztán a vereségbe beletörődve felsóhajtott. –

Hát, jó. Ha valaki meggondolná magát, szóljon Mr. Clausnak vagy nekem. Jó hétvégét!

Kettőszázhuszonhárom összecsucskható szék csattant össze mennydörgő robajjal. A Backadal iskola diáksága hömpölygő, zsémbelődő lavinaként indult meg a kijárat felé.

Valahogy megúsza. Persze kifelé megkapta a szokásos utálatos pillantást a nővérétől, de sikerült nem jelentkeznie, így az élete nem ért véget. Mégis, valahogy a zavarodottság és a düh furcsa egyvelege tört rá; olyan érzés, mint amit akkor tapasztal az ember, ha elalszik a buszon, és felébredve rájön, hogy nem szállt le annál a megállónál, ahol szeretett volna.

Már három hónapja vívta ezt a néma csatát magával; azóta, hogy a Csillag születik gálaműsorról szóló első híresztelések kiszivárogtak az igazgatói irodából. Nyilvánvaló, hogy kibíratatlanul félelmetes lenne az egész iskola elé kiállni, és frakkban, cylinderben bűvésztrükköket bemutatni. De ha fejleszteni akarja a tehetségét, hamarosan ki kell állnia a közönség elé. Minden bűvészkönyvben ez volt írva. És ha nem ad elő, mi értelme annak, hogy az utóbbi néhány évben hosszú órákat töltött gyakorlással a tükör előtt?

A vécé melletti sarokban bújt el, míg mindenki elhagyta az épületet, aztán a menza ajtaja melletti kis ivókúthoz ment.

Az üres folyosó csendjében tisztán lehetett hallani a víz halk, loccsanó hangját, ahogy a medencébe ért. Nagyon finoman hangzott.

Viktor hagyta, hogy a hűvös víz kitöltse a száját; nagy kortyokban ivott. Íratlan szabály volt, hogy az alsóbb osztályba járók a tanítási idő alatt nem ihattak Jovan Maric ivókútjából. Nyilvánvalóan elfelejtették közölni a felsősökkel, hogy immár az alsósoknak is ugyanolyan joguk van használni a főépületet minden tartozékával együtt, mert valahányszor egy felsős diák meglátta, hogy egy alsós iszik Jovan ivókútjából, rögtön kötelességének érezte, hogy az illető fejét beleverje a medencébe. Így működtek a dolgok a főépületben. Valami hagyomány, vagy ilyesmi.

Miután szomját csillapította, felegyenesedett, és mint mindig, megnézte az ivókút feletti fényképet. A képet egy üveg mögött helyezték el a csempézett falon. Mosolygó kamasz srác volt rajta, a frizurája egyáltalán nem divatos, és az egyik első fogából hiányzott egy darab.

Viktor egy ideig nézte a képet, aztán elolvasta a feliratot, bár kívülről tudta:

JOVAN MARIC EMLÉKÉRE

1974–1989

BÁTORSÁGODAT SOHA NEM FELEJTJÜK EL

A BACKADAL ISKOLA TANÁRAI, TANULÓI ÉS A TANULÓK SZÜLEI

Viktor már nem emlékezett arra, hogy ki mesélte neki először Jovan Maric történetét. Talán az első osztályos tanítója. Minden gyerek hallott róla, aki beiratkozott a Backadal iskolába, és a legenda még élénken élt benne:

Jovan Maric végzős volt, amikor egy decemberi délutánon, az alsósok rajztermében feldőlt egy gyertya. Az asztal, amin csupa gyúlékony anyag – ragasztó, krepp-papír – volt, egy pillanat alatt lángra kapott. A tanárok nem tudták, mit csináljanak, riadalmukban hátra, egy ablaktalan raktárhelyiségbe terelték a gyereket. Amikor rájöttek, milyen hibát követtek el, a lángok már elborították a menekülési útvonalat. A helyzet nagyon rosszul is végződhetett volna a számukra, ha nem lett volna olyan szerencsénk, hogy éppen arra járt Jovan Maric. Történetesen azonban odakint járt és meghallotta a szellőzőnyíláson át kiszűrődő segélykiáltásokat.

Egy pillanatig sem tétovázott. Berohant a füsttel telt rajzterembe, megtalálta a poroltót, és sikerült annyi

ideig feltartóztatnia a lángokat, amíg mindenki biztonságban kijutott.

Mindenki, kivéve ő maga.

Mert Jovan Maric elveszett a füstben, és amikor a tűzoltók megtalálták a testét, már semmit sem tehettek érte.

Alig egy hónappal később a tantestület és a szülők szövetsége leleplezte a Backadal iskola legnagyobb hősének tiszteletére emelt emlékművet, az ivókutát. Mert Jovannál nagyobb hőse nem volt az iskolának, és valószínűleg nem is lesz.

Viktor felsóhajtott és nehéz léptekkel elindult a kijárat felé. Vajon Jovan Maric fel merte volna emelni a kezét odabent, az aulában?

Hát persze. Hiszen az ilyesmi a hősöknek meg sem kottyán. Ilyen gyakorlatot reggeli tornaként szoktak végezni. Jovan felállt volna és bátran bejelenti, hogy a Csillag születik gálán bűvészműtávjokat fog bemutatni, akár tetszik a többieknek, akár nem. Aztán erős karjába vette volna a 7. D-s Lina Davidssont, és a tömeg éljenzése közepette kivitte volna az aulából.

Viktor megállt, és behunyta a szemét. Bárcsak része lehetne ilyen pillanatban! Csak egyetlen egyszer!

Aztán kinyitotta a szemét és körülnézett a kihalt folyosón. Már mindenki hazament, hamarosan jön

a portás és bezárja az iskolát a hétvégére. Jobb, ha magához veszi a könyveit és a dzsekijét... amíg lehet.

Nagyot sóhajtva hátat fordított Jovan szökőkútjának és elindult.

Viktor Stenmark nem tudta, milyen érzés hősnek lenni, és kezdte gyanítani, hogy ezt már sosem tudja meg.